

Коли я з ними, я зміцнююся, і коли я знаю, що вони з іншими, мене підбадьорює знання про те добро, яке вони роблять, і служіння, яке вони виконують від імені Вчителя, Якому вони поклоняються і Якому намагаються бути слухняними.

Люди роблять добрі й важливі речі, оскільки вони мають свідчення. У той час як це істинно, ми також отримуємо свідчення завдяки нашим справам. Ісус сказав:

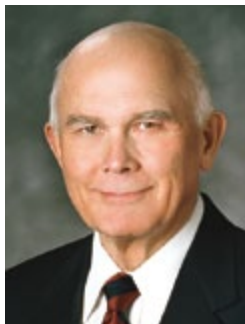
“Наука Моя—не Моя, а Того, Хто послав Мене.

Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я” (Іван 7:16–17).

“Якщо ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте” (Іван 14:15).

Так само, як і Нефій і Мормон в давнину, “я не знаю значення усього цього” (1 Нефій 11:17; див. також Слова Мормона 1:7), але дозвольте мені сказати те, що я дійсно знаю.

Я знаю, що Бог, наш Небесний Батько, живе і любить нас. Я знаю, що Його унікально особливий Син, Ісус Христос—наш Спаситель і Викупитель, Він очолює Церкву, яка носить Його ім'я. Я знаю, що з Джозефом Смітом відбулося усе, про що він розповідав і навчав стосовно відновлення евангелії в наші дні. Я знаю, що в наш час нас ведуть апостоли і пророки й Президент Томас С. Монсон має всі ключі священства, необхідні для того, щоб благословити наші життя і просувати роботу Господа. Я знаю, що ми усі маємо право на це знання і якщо у вас є з цим труднощі, ви можете покладатися на істинність свідчень, які ви чуєте з цієї трибуни на цій конференції. Ось що я знаю і про що свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Даллін Х. Оукс
З Кворуму Дванадцятих Апостолів

Бажання

Щоб сягнути нашої вічної долі, ми будемо бажати набути якостей, які необхідні, щоб стати вічною істотою, і працюватимемо над цим.

Я вирішив говорити про важливість *бажання*. Сподіваюсь, кожен з нас зазирне у своє серце, щоб визначити, чого ми насправді бажаємо і як визначаємо, якими є наші найважливіші бажання.

Бажання обумовляють наші пріоритети, пріоритети формують наш вибір, а вибір визначає наші дії. Бажання, за якими ми діємо, визначають те, як ми змінимося, чого досягнемо і ким станемо.

Спершу я говоритиму про деякі звичайні бажання. Як смертні істоти, ми маємо деякі основні фізичні потреби. Бажання задовольнити ці потреби спонукають нас робити певний вибір і визначають деякі з наших дій. Я наведу три приклади, щоб показати, як іноді ми переборюємо ці бажання іншими бажаннями, які вважаємо більш важливими.

Перше—їжа. Ми маємо основну потребу в їжі, яку на певний час можна перебороти сильнішим бажанням поститися.

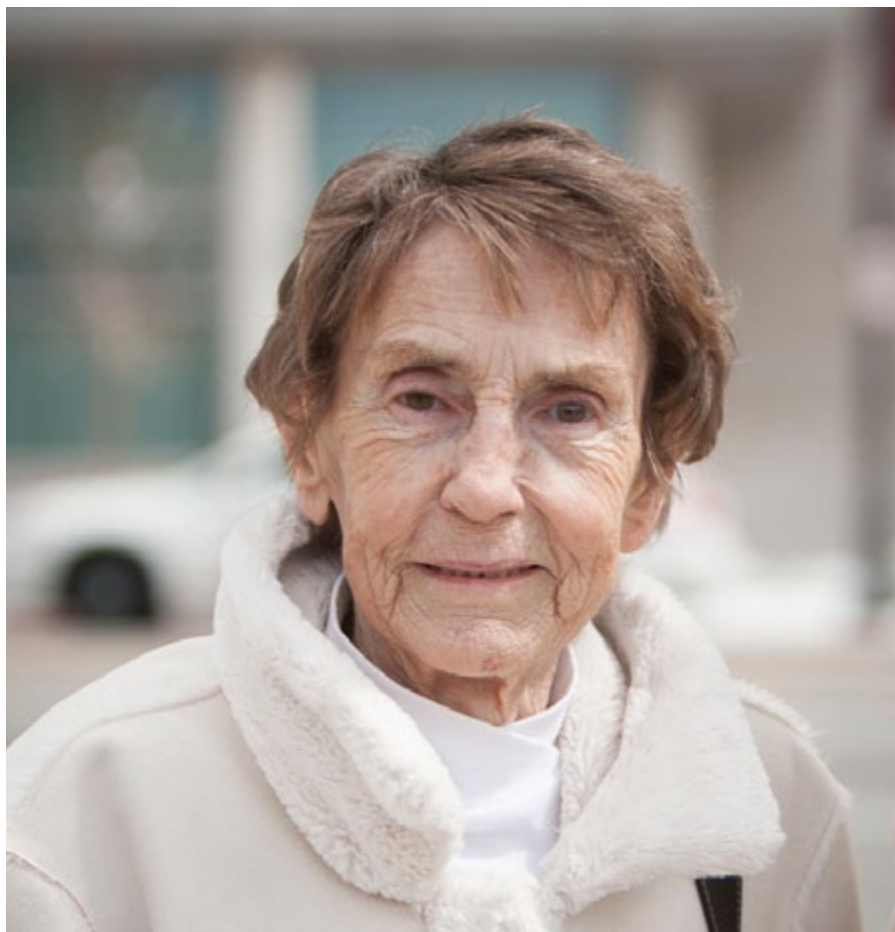
Друге—безпека. Дванадцятирічним хлопчиком я переборов бажання бути в безпеці, оскільки в мене було сильніше бажання виконати одну з вимог програми бойскаутинга—переночувати в лісі.

Я був одним з кількох хлопчиків, які полишили комфортні намети і спробували звести укриття і зробити просте ліжко з природних матеріалів, які тільки змогли знайти.

Третє—сон. Навіть це основне бажання можна тимчасово перебороти ще більш важливим бажанням. Ще молодим солдатом у Національній гвардії Юти я дізнався про це від досвідченого бойового офіцера.

У перші місяці Корейської війни батарею польової артилерії Національної гвардії Юти з Річфілда мобілізували для проходження дійсної служби. Цією батарею командував капітан Рей Кокс і в ній налічувалось близько 40 військовослужбовців-мормонів. Після додаткового навчання і поповнення резервістами звідусіль їх направили до Кореї, де вони взяли участь в одній з найзапекліших битв тієї війни. В одному з боїв їм довелося відбивати атаку багатотенної піхоти ворога. Подібними атаками вже були розгромлені й знищені інші батареї польової артилерії.

Як це пов'язано з переборюванням бажання спати? Однієї вирішальної ночі, коли ворожа піхота прорвала передній край оборони і підступала до позицій,

де знаходилась артилерія, капітан наказав, щоб в його палатці встановили польовий телефон, і щоб кожен з численних вартових, розставлених по периметру, протягом всієї ночі щогодини особисто доповідав йому. Завдяки цьому вартові не спали, але також це означало, що капітанові Коксу безліч разів переривали сон. “Як ви змогли це зробити?”—запитав я у нього. Його відповідь ілюструє, як знайти змогу перебороти бажання.

“Я знав, що якщо я колись повернусь додому, то зустрічатимусь з батьками цих хлопчиків на вулицях нашого маленького міста, і я не хотів би побачити обличчя будь-кого з них, якщо їхній син не повернеться додому тому, що я, як його командир, чогось не зміг зробити”¹.

Який чудовий приклад змоги переборювати бажання, виходячи з пріоритетів і дій! Який яскравий приклад для всіх нас, хто є відповідальними за благополуччя

інших—для батьків, церковних провідників і вчителів!

Завершення цієї історії було таким: рано-вранці після майже безсонної ночі капітан Кокс повів своїх людей у контратаку на піхоту супротивника. Вони взяли в полон понад 800 ворогів і лише двоє солдат зазнали поранень. Кокс отримав нагороду за мужність, а його батарея була відзначена “Подякою Президента” за надзвичайний героїзм. І, подібно до юних воїнів Геламана (див. Алма 57:25–26), всі вони повернулись додому².

Книга Мормона містить багато вчень про важливість бажання.

Після того, як Енош протягом багатьох годин благував Господа, він отримав відповідь, що його гріхи прощено. І тоді він “почав відчувати бажання до благополуччя [його] братів” (Енош 1:9). Він написав: “І ... після того, як я молився і домагався з усією старанністю, Господь сказав мені: Я дарую тобі за твоїми

бажаннями через твою віру” (вірш 12). Зверніть увагу на три невід’ємні складові, які передували отриманню обіцяного благословення: бажання, працю і віру.

У своїй проповіді про віру Алма навчає, що віра може початися з самого “бажання повірити”, якщо ми дозволимо “цьому бажанню працювати в [нас]” (Алма 32:27).

Ще одне важливе вчення про бажання, особливо стосовно того, що має бути нашим найвищим бажанням, знайшло відображення у подіях, що сталися, коли місіонер на ім’я Аарон навчав царя ламанійців. Коли вчення Аарона викликали у царя зацікавленість, він спитав: “Що мені треба робити, щоб я міг народитися від Бога” і “мати це вічне життя?” (Алма 22:15). Аарон відповів: “Якщо ти хочеш цього, ... якщо ти покаєшся в усіх своїх гріхах і вклонися перед Богом, і звертатимешся до Його імені з вірою, віруючи, що ти отримаєш, тоді ти отримаєш надію, якої ти бажаєш” (вірш 16).

Цар зробив це і в могутній молитві проголосив: “Я відмовлюся від усіх своїх гріхів, щоб тільки знати Тебе ... і бути спасеним в останній день” (вірш 18). Завдяки цій рішучості та виявленню свого найглибшого бажання, він отримав чудесну відповідь на свою молитву.

Пророк Алма мав велике бажання закликати до покаяння усі народи, але зрозумів, що йому не слід прагнути сили, якою він міг би примусити їх до цього, оскільки, як він зазначив, “справедливий Бог ... дарує людям згідно з їхнім бажанням, чи то є смерть, чи то є життя” (див. Алма 29:4). Подібним чином в сучасному одкровенні Господь проголосує, що Він “судитиме всіх людей згідно з їхніми діяннями, згідно з бажанням їхніх сердець” (див. УЗ 137:9).

Чи дійсно ми готові до того, що наш Вічний Суддя вважатиме надзвичайно значущим те, чого ми дійсно бажаємо?

У багатьох уривках з Писань, де йдеться про те, чого ми бажаємо, використано слово “шукати”. “Той, хто шукає Мене старанно, знайде Мене, і його не буде покинуто” (УЗ 88:83). “Прагніть широко найкращих дарів” (УЗ 46:8). “Той, хто старанно шукає, знайде” (1 Нефій 10:19). “Наближайтеся до Мене, і Я наближатимусь до вас; шукайте Мене старанно, і ви знайдете Мене; просіть, і ви отримаєте; стукайте, і вам буде відчинено” (УЗ 88:63).

Переглядати наші бажання, щоб надати найвищого пріоритету тому, що є вічним, нелегко. Перед усіма нами є спокуса бажати речей, які належать до “мирського квартету”: майна, слави, гордості та влади. Ми можемо бажати їх, але нам не слід вбачати їх нашими найвищими пріоритетами.

Ті, чиє найвище бажання—набувати майно, потрапляють у пастку матеріалізму. Вони не дослухаються до застереження: “Не прагни ні багатств, ні марних речей цього світу” (Алма 39:14; див. також Кн. Якова 2:18).

Ті, хто бажають набути видатного

становища чи влади, мають наслідувати приклад доблесного полководця Моронія, який служив, прагнучи “не влади” і “не шани світу” (Алма 60:36).

Як у нас виникають бажання? Небагатьох людей спіткає трагедія, яка спонукала до дій Ерона Ралстона³, але те, що сталося з ним, є цінним уроком щодо того, як виникають бажання. Коли Ралстон здійснював пішохідну подорож у віддаленому каньйоні в південній частині Юти, раптово відбувся зсув 360-кілограмового каменя і його права рука опинилася в пастці. П'ять днів сам на сам він боровся за те, щоб звільнитися. Коли він вже був ладен здатися і прийняти смерть, то побачив видіння, в якому трирічний хлопчик мчав до нього, і він обіймав його своєю лівою рукою. Зрозумівши, що в цьому видінні він бачив свого майбутнього сина, і що воно є запевненням в тому, що він житиме, Ралстон набрався сміливості вдатися до крайньої міри, щоб врятувати своє життя, доки сили зовсім не полишили його. Він зламав дві кістки своєї защемленої правої руки, а потім лезом швейцарського ножа відрізав собі цю руку. Після цього він знайшов в собі сили пройти пішки п'ять миль, щоб отримати

допомогу⁴. Який яскравий приклад могутньої сили бажання! Коли ми бачимо, ким можемо стати, наше бажання і спроможність діяти стають надзвичайно сильними.

Більшості з нас ніколи не доведеться опинитися у таких екстремальних обставинах, але всім нам доведеться стикнутися з потенційними пастками, що перешкоджатимуть нашому просуванню до нашої вічної долі. Якщо наші праведні бажання є достатньо сильними, вони мотивуватимуть нас позбутися і звільнитися від згубних звичок та інших видів грішного впливу і пріоритетів, що заважають нашому вічному розвитку.

Нам слід пам'ятати, що праведні бажання не можуть бути поверхневими, імпульсивними або швидкоплинними. Вони повинні бути широкими, незмінними і тривалими. Маючи таку мотивацію, ми будемо прагнути набути стану, описаного пророком Джозефом Смітом, коли ми “подолали пороки [нашого життя] та втратили будь-яке бажання чинити гріх”⁵. Це дуже особисте рішення. Старійшина Ніл А. Максвелл сказав:

“Коли про людей кажуть, що вони “втратили будь-яке бажання чинити гріх”, це означає, що вони і тільки вони самі добровільно прийняли рішення позбутися цих негідних бажань, прагнучи “відмовитися від усіх [своїх] гріхів”, щоб пізнати Бога.

Тому те, чого ми так наполегливо бажаємо, з часом визначить, ким ми зрештою станемо і що отримаємо у вічності”⁶.

Хоча дуже важливо позбутися будь-якого бажання грішити, вічне життя вимагає більшого. Щоб сягнути нашої вічної долі, ми будемо бажати набути якостей,

які необхідні, щоб стати вічною істотою, і працюватимемо над цим. Наприклад, вічні істоти прощають усім, хто їх скривдив. Вони піклуються насамперед не про власні інтереси, а про благополуччя інших людей. І вони люблять усіх Божих дітей. Якщо це здається занадто важким—і напевно це нелегко для будь-кого з нас—тоді нам слід почати з набуття бажання мати такі якості та просити нашого люблячого Небесного Батька допомогти нам впоратися з нашими почуттями. У Книзі Мормона сказано, що нам слід “молитися Батькові з усією енергією нашого серця, щоб нас було сповнено цією любов’ю, яку Він дарував усім, хто є істинними послідовниками Його Сина, Ісуса Христа” (Мороній 7:48).

На завершення я наведу ще один приклад бажання, яке має бути першочерговим для всіх чоловіків і жінок—тих, хто зараз одружені, і тих, хто неодружені. Усім слід прагнути укласти і зміцнювати шлюб на вічність, і серйозно працювати над цим. Тим, хто вже уклав шлюб, слід докласти всіх можливих зусиль, щоб зберегти його. Тим, хто неодружений, слід прагнути укласти хрармовий шлюб, докласти до цього зусиль і зробити це пріоритетом. Молоді та молодим неодруженим

слід чинити опір “правильній”, з точки зору політиків, але вічно хибній концепції, яка дискредитує важливість укладання шлюбу і народження дітей⁷.

Неодружені чоловіки, будь ласка, обміркуйте проблему, наведену в листі, який написала одна незаміжня сестра. Вона благала за “праведних дочок Бога, які щиро прагнуть знайти гідного супутника, тоді як чоловіки, здається, осліплені та спантеличені питанням, чи то є їхнім обов’язком шукати цих чудових, обраних дочок нашого Небесного Батька і залишитися до них, і прагнути укласти священні завіти у Господньому домі й дотримуватися їх”. Вона завершила лист словами: “Тут є багато неодружених чоловіків СОД, які раді кудись йти і веселитися, ходити на побачення і вештатися, але не мають ніякого бажання брати на себе будь-яких зобов’язань перед жінкою”⁸.

Я переконаний, що дехто з молодих чоловіків, які старанно шукають свою половинку, захочуть, щоб я додав, що є деякі молоді жінки, чие бажання укласти гідний шлюб і народити дітей є значно слабшим, ніж прагнення зробити кар’єру чи набутти інших мирських відзнак. І чоловікам, і жінкам потрібні праведні бажання, які вестимуть їх до вічного життя.

Давайте пам’ятати, що бажання обумовлюють наші пріоритети, пріоритети формують наш вибір, а вибір визначає наші дії. Крім того, наші дії і наші бажання спонукатимуть нас стати кимось, чи то вірним другом, чи то талановитим вчителем, чи то людиною гідною вічного життя.

Я свідчу про Ісуса Христа, чия любов, учення і Спокута все це уможливили. Я молюся, щоб ми бажали понад усе стати подібними до Нього, щоб одного дня ми могли повернутися у Його присутність, аби отримати повноту Його радості. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Співбесіда автора з Реєм Коксом, 1 серп. 1985 р. в Маунт Плезент, шт. Юта, коли він підтвердив те, що сказав мені у Прово, шт. Юта приблизно в 1953 р.
2. Див. Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), 307–314; “Self-Propelled Task Force,” *National Guardsman*, May 1971, back cover; *Miracle at Kaþyong: The Story of the 213th* (film produced by Southern Utah University, 2002).
3. Див. Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place* (2004).
4. Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, 248.
5. Див. *Учення Президентів Церкви, Джозеф Сміт* (2007), с. 211.
6. Neal A. Maxwell, “According to the Desire of [Our] Hearts,” *Ensign*, Nov. 1996, 22, 21.
7. Див. Джулі Б. Бек, “Викладання вчення про сім’ю”, *Ліягона*, бер. 2011 р., сс. 32–37.
8. Лист від 14 вересня 2006 р.